

jeg havde indledet med det ærede Finansudvalg, endnu ikke var afsluttet. Jeg tror, at der er en Misforstaaelse til Stede, et forskelligt Udgangspunkt for den ærede Ordfører og mig i denne Sag, thi ellers vilde jeg ikke være kommen til at forundre mig saaledes, som Tilfældet er, over Misfornøjelse med den Afgørelse, som jeg har ment mig — hvad jeg straks skal vise — nødsaget til at træffe. Sagen er jo den, at det er ret lang Tid siden, at Fru Rée døde. Den ærede Ordfører sagde, at det var i August Maaned; og fra den Dag var der ikke noget Blad i Aalborg, der havde noget Privilegium. Maa jeg ikke her allerede paa dette Punkt gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at han gør sig skyldig enten i en Urigtighed eller i en mindre korrekt Udtryksmaade, naar han taler om at berøve et Blad dets Privilegium. Der er nemlig intet Blad her i Landet, der i og for sig er i Besiddelse af noget Privilegium. De Bladprivilegier, som findes, ere rent personlige, og naar den vedkommende Person, som har faaet Privilegiet, mister det, saa er derigennem samtidig det vedkommende Blad uden noget Privilegium. Da nu Fru Rée var afgaaet ved Døden, var Bladets Privilegium dermed udslukt. Jeg kan henlede Opmærksomheden paa, at efter Ejerindens Død har Aalborg Stiftstidende ej heller indeholdt Betegnelsen „privilegeret“ eller lignende. Da Fru Rée var død, bortfaldt denne Betegnelse paa Bladet, og har ikke været paa noget Blad i Aalborg Stift i det Tidsrum, der derefter er hengaaet og indtil det ny Privilegium træder i Kraft den 1ste Februar d. A. Saaledes var da Stillingen, at jeg stod med en Forpligtelse til at indstille til Hans Majestæt Kongen at uddele et Privilegium, for at Aalborg Stift kunde faa en privilegeret Tidende, og naar jeg ikke har gjort det allerede tidligere, har det just været for i Mellemtiden at kunne konferere med det ærede Finansudvalg om de finansielle Betingelser, som jeg burde opstille, for at jeg kunde have en Vejledning i den Henseende angaaende Udvalgets Ønsker og eventuelt komme til Forstaaelse. Jeg udsatte derfor mit Ønskes Opfyldelse om at konferere med det ærede Udvalg, indtil der blev givet mig den første Lejlighed til at tale med Udvalget, og førte det saa frem. Dette vilde jeg have gjort uafhængigt af, at Udvalget selv havde fremsat Ønske om at forhandle med mig om Sagen i sin Almindelighed. Jeg fremsatte da Forslag om, at muligvis Halvdelen af Bladets Ind-

tægter ved disse retslige Bekendtgørelser burde være Normen for Stiftstidendens Afgift, og mente ogsaa, at jeg i denne Sag ved Indenrigsminister Hørrings tidligere Afgørelse for „Berlingske Tidende“s Vedkommende, havde et Præcedens, som pegede i den Retning, at Stiftstidenderne burde ved ny Bevillinger erlægge en Afgift, om man end den Gang ikke var bleven enig om dens Størrelse. Den ærede Ordfører har i Dag rigtig refereret, hvorledes man paa en venkabelig Maade og som et passende Forhandlingsgrundlag til gensidig Tilfredsstillelse for Regeringen og Finansudvalget en Gang for alle kunde finde en passende Form for Ordningen af det finansielle Spørgsmaal, saa at man ikke oftere behøvede at forhandle ved senere Lejligheder, og undgik at komme til at stille Forslag om en Ordning, som blev mødt med Forslag af en anden Beskaffenhed, og for, som det skete ved „Berlingske Tidende“, saa at blive uenig og endogsaa paa ny faa Uoverensstemmelsespunkter paa dette Omraade mellem det ene og det andet Ting. Det havde jeg bestemt Følelsen af kunde ske, og det var mit Ønske at lukke Laagen i den Henseende for Uenighed og aabne en Udvej til en almindelig Forstaaelse paa et Punkt, som havde været og fremdeles kunde blive et Uoverensstemmelsespunkt mellem Regering og Rigsdag. Naar vi vare altsaa i den Henseende enige, og jeg kan kun sige til den ærede Ordfører, at jeg fremdeles er villig til at forhandle om en Forstaaelse paa dette Punkt. Naar nu den ærede Ordfører siger, at han derefter blev forbavset ved, 4 Uger senere at se Bevilligen uddelt til 3 Mænd i Henhold til „Berlingske Tidende“s Bekendtgørelse derom, maa jeg betone, at det ikke var muligt for mig længere end til Aarets Udgang at opretholde den Tilstand, at der ikke var nogen, der havde Privilegium i Aalborg. De retslige Bekendtgørelser, der have staaet i „Aalborg Stiftstidende“ efter Fru Rée's Død, ere muligvis af en omtvistelig Beskaffenhed, hvis man vilde gøre gældende om en eller anden af dem, at den ikke har været offentliggjort i en privilegeret Tidende. Jeg har imidlertid i Overensstemmelse med Indenrigsministeriets Jurister ment, at en vis Mellemtid maatte der altid gaa hen i Tilfælde af en Privilegiehavers Død, inden Regeringen kan ordne Forholdet. Jeg tror, at det vil blive indrømmet, at man umulig straks efter Privilegiehaverens Død kan have nyt Privilegium i Orden, og at der vil blive taget Hensyn dertil ved en saa-